

Sygn. akt IV Ca 485/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Płocku, Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Waclaw Banasik (spr.)

Sędziowie: SO Elżbieta Włodarczyk

SO Joanna Świerczakowska

Protokolant: sekr. sąd. Anna Bałdyga

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 września 2015r. w P.

sprawy z wniosku **W. S.**

z udziałem **H. J., S. J., Gminy M. R., A. K. (1), B. K.**

o rozgraniczenie nieruchomości

na skutek apelacji uczestników H. J. i S. J.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Płońsku z dnia 28 kwietnia 2015 r.

sygn. akt I Ns 580/09

postanawia:

oddalić apelację.

IV Ca 485/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Płońsku postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie I Ns 580/09 dokonał rozgraniczenia nieruchomości położonych w R., oznaczonej w ewidencji gruntów numerem (...) pow. 0,49 ha, stanowiącej własność A. J. i H. J., dla której w Sądzie Rejonowym w Płońsku prowadzona jest księga wieczysta (...) i oznaczonej w ewidencji gruntów numerem (...) o pow. 0,8808 ha, stanowiącej własność W. S., dla której w Sądzie Rejonowym w Płońsku prowadzona jest księga wieczysta (...) wzdłuż linii prostej łączącej punkty A i B przedstawionej na mapie sporządzonej przez geodetę E. M. (1) i przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego (...) Ośrodka (...) w P. w dniu 20 lipca 2011 r. pod numerem (...), orzekł o kosztach sądowych.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych i ocenie prawnej:

Wnioskodawca W. S. jest właścicielem działki gruntu położonej w R. oznaczonej w ewidencji gruntów nr (...) o obszarze 0,8808 ha dla której w Sądzie Rejonowym w Płońsku IV Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta (...). Własność nieruchomości nabył na podstawie umowy przekazania gospodarstwa rolnego z dnia 27 września 1990 roku sporządzonej przed notariuszem K. K. (1) od swoich rodziców R. i T. małżonków S.. Z kolei małżonkowie S. nabyli nieruchomości od Skarbu Państwa w dniu 23 października 1981 roku Rep A Nr (...). Pierwotnym właścicielem działki

nr (...) byli J. i M. małżonkowie P. od których Skarb Państwa w dniu 5 lipca 1975 roku na mocy decyzji Nr (...) przejął własność gospodarstwa w zamian za rentę.

Uczestnicy postępowania S. J. i H. J. są właścicielami zabudowanej działki gruntu położonej w R. oznaczonej w ewidencji gruntów numerem (...)obszarze 0,49 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Płońsku IV Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzona jest księga wieczysta (...). Właścicielami stali się na podstawie umowy sprzedaży sporządzonej przed notariuszem J. Z. w dniu 25 lutego 1993 roku Rep. A Nr (...) od T. K.. Wcześniejszym właścicielem działki była A. K. (2), która między innymi na działkę gruntu nr (...) w dniu 10 października 1974 roku otrzymała akt własności ziemi Nr (...)on. (...). W 1975 roku działkę nr (...) podzielono, wydzielono z niej działkę nr (...) o obszarze 0,49 ha i działkę nr (...) o obszarze 2,8036 ha. W dniu 28 kwietnia 1975 roku A. K. (2) podarowała T. K. działkę nr (...) o obszarze 0,49 ha.

Uczestnicy postępowania A. K. (1) i B. K. są właścicielami działki nr (...). Z uwagi na fakt, że punkt graniczny (...) (punkt B) stanowi punkt trójmiedzy i ma wpływ na przebieg granicy działki nr (...) Sąd Rejonowy uznał, że są oni zainteresowani wynikiem toczącego się postępowania i wezwał ich do udziału w sprawie. Podobnie Gmina M. R. jest w ocenie Sądu I instancji zainteresowana wynikiem toczącego się postępowania o rozgraniczenie albowiem jest właścicielem działki nr (...) stanowiącej ulicę (...). Uczestnicy postępowania H. J. i S. J. mają w swoim posiadaniu część działki nr (...) albowiem pobudowali ogrodzenie swojej działki na obszarze działki nr (...).

Działka nr (...) jest niezabudowana, od wielu lat jest odłogowana. Nie ma między między działką nr (...) i działkami nr (...). Działka nr (...) stanowiąca własność małżonków K. jest wykorzystywana od wielu lat jako łąka.

Działka nr (...), której właścicielami są małżonkowie J. jest częściowo ogrodzona betonowym płotem, od strony ul. (...) zabudowana jest budynkiem jednorodinnym. W pozostałej części działka jest wykorzystywana rolniczo.

W niniejszej sprawie możliwe jest ustalenie przebiegu granic między działką oznaczoną nr (...) według stanu prawnego. Stan prawny tworzą tytuły własności stron i ich poprzedników prawnych do nieruchomości objętych niniejszym postępowaniem powołane w stanie faktycznym, a ponadto dokumenty geodezyjne: operat ewidencji gruntów nr (...), operat techniczny ewidencji gruntów nr ewid. (...) dotyczący ustalenia granic działek nr (...), operat do wywłaszczenia terenu obejmujący działki (...) nr ewid. (...), operat budownictwa jednorodinnego „osiedle (...)” nr (...).

Sąd Rejonowy ustalił przebieg granicy między działką nr (...) i działką nr (...) według linii granicznej ustalonej przez biegłego geodetę E. M. (1), jest to linia prosta łącząca punkty A i B. Biegła sporządziła mapy według dwóch wariantów: ustaliła przebieg granic według stanu prawnego oraz w oparciu o stan posiadania istniejący na gruncie, który według zeznań uczestników postępowania S. i H. małżonków J. jest długoletnim stanem posiadania.

W ocenie Sądu I instancji opinia biegłej jest prawidłowa i rzetelna. Biegła dokonała dokładnej analizy wszystkich dokumentów geodezyjnych znajdujących się w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym (...) Ośrodka (...) w P.. Przeanalizowała dokumenty sporządzone przez geodetę J. K. w administracyjnym postępowaniu rozgraniczeniowym, a także operat sporządzony przez geodetę M. w 1991 roku dotyczący podziału działki nr (...). Biegła wraz z sądem dokonała oględzin rozgraniczanych nieruchomości, poza tym kilka razy sama dokonywała pomiarów na gruncie.

Poprzednicy prawni wnioskodawcy i uczestników postępowania S. i H. małżonków J. stali się właścicielami nieruchomości na podstawie aktów własności ziemi. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego stanem prawnym w rozumieniu art. 153 k.c. jest stan posiadania przedmiotu rozgraniczenia w dniu 4 listopada 1971 roku będący podstawą wydania aktu własności ziemi. Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 maja 1999 roku II CKN 158/98 i w postanowieniu z dnia 14 grudnia 1999 roku II CKN 633/98. Przyjmuje się, że w odniesieniu do nieruchomości, których własność została nabyta na podstawie art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 października 1971 roku o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz.U. Nr 27, poz. 250 ze zm.), stan prawny granic odpowiada stanowi posiadania w dniu 4 listopada 1971 roku i może być ustalony w postępowaniu rozgraniczeniowym (postanowienie

SN z dnia 9 września 1999 roku II CKN 453/98). W niniejszej sprawie możliwe jest ustalenie stanu posiadania nieruchomości w dniu 4 listopada 1971 roku w oparciu o mapę ewidencji gruntów.

Jak wynika z opinii biegłej E. M. (1) ewidencję gruntów wsi R. P. założono w oparciu o zdjęcia lotnicze wykonane w 1969 roku bez dokonywania bezpośrednich pomiarów granic. Pierwsze pomiary działki nr (...) miały miejsce w 1975 roku na potrzeby podziału działki (...) na działki nr (...). Wykonano wówczas mapę, która stanowiła podstawę do sporządzenia umowy darowizny działki nr (...) przez A. K. (2) na rzecz T. K.. T. K. stał się właścicielem działki w granicach wynikających z operatu (...) z dnia 28 lutego 1975 roku. Operat ten nie zachował się w zasobie geodezyjnym, w związku z tym brak jest danych pomiarowych obrazujących położenie granic działek objętych opracowaniem.

Kolejnym dokumentem na podstawie którego można odtworzyć przebieg granicy prawnej jest operat (...) gdzie obliczono współrzędne punktów granicznych między innymi działek (...). Do powyższego operatu dołączony jest protokół przyjęcia granic nieruchomości podpisany przez A. K. (2) byłą właścicielkę nieruchomości, która reprezentowała syna T. K.. W terenie zachowały się zastabilizowane kamienie graniczne od strony północnej działki, co pozwala w sposób jednoznaczny określić współrzędne punktu granicznego C. Dokumentacja jest pełna albowiem zawiera opisany wyżej protokół graniczny z opisem znaków granicznych, a także miary liniowe pozwalające na określenie współrzędnych punktów granicznych. Biegła wyznaczyła granice działki nr (...) w oparciu o współrzędne punktów granicznych z opisanego wyżej operatu. Poprawność ustaleń biegłej potwierdza zdjęcie lotnicze przebiegu granic wykonane w 1969 roku. Ustalenia operatu (...) znajdują odzwierciedlenie w zdjęciach lotniczych, a także w mapie ewidencyjnej.

W ocenie Sądu Rejonowego nie może być brany pod uwagę operat (...) sporządzony przez geodetę M.. W operacie tym dokonano podziału działki nr (...) na działki nr (...). W czasie czynności geodezyjnych był obecny T. K. jako właściciel działki sąsiedniej nr (...). W operacie wskazano usytuowanie punktu 2, który jest punktem trójmiedzy, wyznacza także początek działki nr (...). Wbrew zapisom protokołu granicznego, że granica działki nr (...) jest zgodna z treścią mapy ewidencyjnej P. operat (...), geodeta ustalił przebieg granic nie w oparciu o dane ewidencyjne, lecz w oparciu o stan posiadania istniejący faktycznie na gruncie. Granice wydzielonej działki (...) uległy przesunięciu o około 1,5 metra w kierunku działki uczestników postępowania małżonków J.. W ocenie Sądu Rejonowego, skoro taki przebieg granicy T. K. i A. F. ówczesna właścicielka działki nr (...) zaakceptowali, to jest on wiążący w części dotyczącej granicy między ich nieruchomościami. Jednocześnie w operacie określono położenie punktu trójmiedzy oznaczonego cyfrą 2. Przy sporządzaniu protokołu granicznego nie był obecny właściciel działki nr (...), w związku z tym punktu tego nie można przyjąć do ustalenia przebiegu granicy między działką wnioskodawcy, a działką uczestników postępowania S. i J. małżonków J.. Fakt dokonania czynności przez geodetę M. bez sprawdzenia stanu prawnego potwierdza opinia biegłej E. M. (1), a także zeznania świadka C. R. (1), geodety który w 2003 roku dokonywał podziału działki stanowiącej własność W. S. i wówczas zauważył, że ogrodzenie działki małżonków J. zostało zbudowane niezgodnie z przebiegiem granicy prawnej.

Operat budownictwa jednorodzinne „osiedle (...)” nr (...) ma ograniczone znaczenie dla ustalenia przebiegu granic nieruchomości, gdyż obliczono w nim jedynie linie rozgraniczające pod kątem poszerzenia projektowanej ulicy (...) i szerokości poszczególnych działek. Geodeta dokonujący czynności nie ustalał przebiegu granic pomiędzy poszczególnymi działkami. Operat ten wyznacza początek południowej granicy działek wnioskodawcy i uczestników postępowania małżonków J. od strony ulicy (...) i szerokości działek, które są co do zasady zgodne z operatem z 1976 roku. W oparciu o powyższy operat biegła ustaliła jedynie położenie punktu A jako linię przecięcia linii granicznej ustalonej w operacie z 1976 roku z linią poziomą poszerzenia ulicy (...).

W toku postępowania toczącego się przed sądem uczestnicy postępowania S. J. i H. J. podnieśli zarzut zasiedzenia przygranicznego pasa ziemi. W ocenie Sądu I instancji zarzut ten nie może być uwzględniony. Zgodnie z art. 172 k.c. nabycie własności nieruchomości w drodze zasiedzenia uzależnione jest od spełnienia jednocześnie dwóch przesłanek: władania nieruchomością jako posiadacz samoistny oraz upływu określonego w ustawie terminu zasiedzenia. Istotna jest również dobra lub zła wiara posiadacza nieruchomości, jednakże nie stanowi ona przesłanki uzyskania własności,

a wpływa jedynie na długość terminu zasiedzenia. Uczestnicy postępowania małżonkowie J. wbrew ciężącemu na nich ciężarowi dowodu nie udowodnili, że oni i ich poprzednik prawny władali spornym pasem gruntu co najmniej 30 lat.

Zdaniem Sądu Rejonowego posiadanie uczestników postępowania jest niestabilne. Niewątpliwie można bez problemu określić granice posiadania przez małżonków J. działki nr (...) od czasu wybudowania przez nich ogrodzenia na części granicy rozgraniczanych działek, co nastąpiło w 1999 roku lub 2000 roku. Poza ogrodzeniem posiadanie działki było trudne do określenia, wynikało to z faktu, że działka stanowiąca własność wnioskodawcy była odłogowana. Z zeznań biegłej wynika, że gdy pierwszy raz udała się na grunt, to granica posiadania nie była widoczna, gdyż działka W. S. była nieuprawiana. W toku postępowania biegła dokonała pomiarów stanu posiadania istniejącego na gruncie również poza ogrodzeniem i sporządziła na tę okoliczność mapę. Okazało się wówczas, że granica posiadania w punkcie trójmiedzy (...) nie pokrywa się z punktem 2 z operatu geodety M., tak więc po 1991 roku nastąpiło dalsze przesunięcie posiadania. W styczniu 2014 roku wynosiło ono 60 cm w stronę działki W. S. w stosunku do punktu trójmiedzy 2 z operatu z 1991 roku.

Geodeta J. K. wykonujący czynności w administracyjnym postępowaniu rozgraniczeniowym w 2009 roku przesłuchany w charakterze świadka zeznał, że granica między działkami (...) nie biegła w linii prostej, lecz za ogrodzeniem był uskok. Zdaniem świadka linia posiadania poza ogrodzeniem była cofnięta o 1,35 metra w stronę działki małżonków J. w stosunku do wzniesionego przez nich ogrodzenia. W ocenie biegłej E. M. (1), którą podziela Sąd Rejonowy, geodeta ten nie mierzył stanu posiadania na gruncie poza ogrodzeniem, a punkty, które naniósł na szkicu granicznym tj. (...), (...), (...) pochodzą z bazy danych (...) Ośrodka (...) w P. i zostały wyznaczone przez geodetę przy pomocy stacji (...). Punkty te są z mapy numerycznej, są to punkty granicy ewidencyjnej działek z digitalizacji. Są one obciążone błędami w granicach od 0 do 2 metrów. Wszystkie miary zawarte na szkicu granicznym są obliczone analitycznie i tym samym nie pochodzą z pomiarów. Tym samym nie wiadomo jak wyglądał stan posiadania poza ogrodzeniem w 2009 roku.

W oparciu o zeznania świadków nie jest możliwe ustalenie faktycznego stanu posiadania na gruncie, gdyż zeznania świadków są sprzeczne, zaś w terenie na spornej granicy nie ma żadnych charakterystycznych punktów typu kamienie, drzewa, karpę po drzewach, stare ogrodzenia do których można by odnieść przebieg granic.

Świadek J. C. zeznała, że granica przebiegała prosto i nie było żadnego załamania, nie była w stanie jednak określić, czy ogrodzenie zostało zbudowane przez małżonków J. na miedzy. Zeznania A. F. i G. B. nie wniosły nic istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy albowiem świadkowie nie mieli wiedzy, gdzie przebiegała granica między działkami wnioskodawcy i małżonków J.. Zeznania świadka W. B., że płot został postawiony na miedzy tam gdzie był słupek graniczny nie zasługują na wiarę albowiem słupek graniczny zgodnie z dokumentacją geodezyjną znajdował się w innym miejscu, tj. w odległości 1,39 metra od ogrodzenia. Z dokumentacji geodezyjnej zgromadzonej w zasobie nie wynika przy tym, by na spornej granicy umieszczano znaki graniczne. .

Kierując się dokumentacją sporządzoną w 1991 roku przez geodetę M. w oparciu o stan posiadania istniejący na gruncie należy zauważyć, że granica działek od strony ul. (...) przebiegałaby w odległości 1,65 metra od linii ogrodzenia w stronę działki państwa J..

Zeznania świadków T. D., J. B., Z. R., z których wynika, że odkąd zapamiętali to granica jest zawsze w tym samym miejscu nie są wiarygodne. Różnica między granicą prawną a aktualnym stanem posiadania wynosi 139 cm. Przesunięcie granicy o taką odległość, o ile nastąpiło stopniowo nie jest zdaniem sądu dostrzegalne dla osób postronnych. Twierdzenia świadków, że wszystkie granice biegły z ukosa nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji geodezyjnej, w tym w zdjęciu lotniczym wykonanym w 1969 roku.

Również z dokumentacji sporządzonej przez geodetę M. w 1991 roku nie wynika by granice miały taki kształt, a zaznaczył on na niej przebieg granic zgodnie ze stanem faktycznym istniejącym wówczas na gruncie. Zeznania świadka J. D., że granica między T. K. a W. S. przebiegała po przeciwnej stronie drogi w miejscu gdzie stoi pierwsza odnoga słupa od strony działki J. B. (działka nr (...)) nie znajdują potwierdzenia w wyrysie z mapy sytuacyjno-wysokościowej. Jak wynika z analizy mapy żadna z odnóg słupa nie stoi obecnie naprzeciwko płotu wzniesionego przez małżonków

J.. Zeznania świadka G. J. potwierdzają niezmiennosc przebiegu granicy od 1993 roku, z kolei z zeznań M. B. (1) i P. S. wynika, że działka W. S. była szersza niż jest obecnie.

Zdaniem Sądu w oparciu o zeznania świadków nie zostało wykazane by uczestnicy postępowania łącznie z ich poprzednikiem prawnym T. K. posiadali sporny pas gruntu, co najmniej 30 lat. W świetle dowodów zgromadzonych w sprawie pewne jest, że H. J. i S. J. na odcinku 50 metrów w miejscu gdzie przebiega ogrodzenie władają częścią działki nr (...) od roku 1999 lub 2000. W pozostałej części granicy posiadanie jest nieustabilizowane. W stosunku do 1991 roku nastąpiło przesunięcie posiadania o 60 cm. Stan posiadania w 1991 roku w punkcie 2 wynika z operatu sporządzonego przez geodetę M.. W czynnościach geodezyjnych nie brał jednak właściciel działki nr (...), tym samym nie potwierdził on stanu posiadania.

W 1984 roku Zakład (...) w P. wybudował na terenie działek (...) linię energetyczną. Dokumentacja została sporządzona w oparciu o mapę sytuacyjno- wysokościową wykonaną na podstawie pomiarów na gruncie. Aktualnie linia ta przebiega na granicy w/w działek. W 1991 roku podczas wykonywania pomiarów na gruncie przyjęto, że granica przebiega przez środek transformatora znajdującego się na granicy działek (...) od strony ulicy (...), co było niezgodne z przebiegiem granicy prawnej. Jednocześnie w oparciu o dokumenty przesłane przez właściciela linii nie sposób ustalić stanu posiadania rozgraniczanych działek w 1984 roku. Należy ponadto zauważyć, że na podstawie faktu, że granica między działkami nr (...) biegła w 1984 roku w miejscu jak ustalono w protokole granicznym sporządzonym przez geodetę M. w 1991 roku, nie można wysnuć wniosku o przesunięciu granicy o 1,5 metra między działkami (...) w kierunku działki wnioskodawcy.

O kosztach rozstrzygnięto na podstawie art. 520 § 2 k.p.c.

Nieuiszczonymi kosztami sądowymi wyłożonymi tymczasowo ze Skarbu Państwa stanowiącymi część wynagrodzenia biegłego geodety Sąd obciążył uczestników postępowania S. i H. małżonków J. stosownie do art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od tego postanowienia złożyli uczestnicy postępowania H. J. i S. J.. Zarzucili oni Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w postaci:

a. opinii biegłej E. M. (2) i przyjęcie za biegłą, że brak operatu (...) w zasobie geodezyjnym, wykonanego na potrzeby wyodrębnienia działek nr (...), brak stabilizacji punktów granicznych w 1976 r. i 1987 r., a nadto rozbieżność położenia punktów granicznych w tych operatach nie stanowią przeszkody do ustalenia granicy prawnej rozgraniczanych nieruchomości, pomimo tego, że w operacie (...) znajdowały się dane pomiarowe obrazujące położenie granic działki uczestników postępowania,

b. zeznań świadków w osobach T. D., J. C., J. B., Z. R. przez odmowę wiary tym zeznaniom, pomimo tego, że świadkowie ci są osobami obcymi dla stron, ich zeznania są pełni obiektywne i nie są oni zainteresowani rozstrzygnięciem tego postępowania, zaś z zeznań tych osób oraz zeznań W. B. i zeznań uczestników postępowania wynika jednoznacznie, że linia graniczna pomiędzy małżonkami J. i wnioskodawcą nie uległa żadnej zmianie, a nadto bezpodstawne uznanie że świadkowie mogli nie zauważyć przesunięcia granicy o 139 cm ;

c. zeznań świadków powołanych przez wnioskodawcę W. S., a w szczególności M. B. i C. R., poprzez wadliwą ich interpretację w części dotyczącej ustalenia przyczyn dla których działka wnioskodawcy uległa fizycznemu zmniejszeniu i przyjęcie, że to działania małżonków J. wykreowało ten stan nie zaś czynności geodezyjne świadka R. podjęte w 2003 r. z inicjatywy wnioskodawcy na granicy z działką Pana G.;

d. zeznań świadka K. poprzez bezpodstawne powielenie w ślad za nim tezy, jakoby na granicy działki małżonków J. za ogrodzeniem widoczne było załamanie linii granicznej pomimo sprzeczności z zeznaniami biegłej M. oraz świadkami powołanymi przez uczestników postępowania;

e. zeznań biegłej M. z dnia 24.04.2015 r. oraz z dnia 15.05.2012 r. w części obejmującej położenie transformatora oraz słupa linii energetycznej na granicy działek nr (...) oraz pomiarów wykonanych w 2012 r., z których to dowodów jednoznacznie wynika, że położenie w/w elementów infrastruktury energetycznej odzwierciedlało stan posiadania ówczesnych właścicieli działek o w/w numerach na rok 1984

i w konsekwencji sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i dokonanie rozgraniczenia nieruchomości oznaczonych numerami (...) oraz (...)wzdłuż linii prostej łączącej punkty A i B na mapie sporządzonej przez geodetę E. M. (1) w dniu 30.06.2011 r.

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia, apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia w pkt I poprzez dokonanie rozgraniczenia nieruchomości oznaczonych nr (...) oraz (...) według aktualnego stanu posiadania na gruncie oraz w pkt II poprzez obciążenie wnioskodawcy kosztami postępowania w całości i obciążenie wnioskodawcy kosztami postępowania apelacyjnego. Na rozprawie apelacyjnej uczestnicy postępowania wskazali, że wnoszą o rozgraniczenie nieruchomości objętych wnioskiem zgodnie ze stanem prawnym, wynikającym z zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Z uwagi na to, że apelacja nie formułuje zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego, odnieść się należy do zarzutów dotyczących naruszenia prawa procesowego, rzutuujących na prawidłowość dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, najpełniej wyrażonym w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07, Sąd II instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiąże go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Ograniczając się zatem jedynie do zawartych w apelacji zarzutów naruszenia prawa procesowego wskazać należy, że w realiach niniejszej sprawy, Sąd Rejonowy nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień procesowych w zakresie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie bowiem z tym przepisem k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają: obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych, ramy proceduralne, poziom świadomości prawnej sędziego oraz dominujące poglądy na sądowe stosowanie prawa. Swobodna ocena dowodów dokonywana jest przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych. Uwzględnia wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

A zatem z dowolną oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego mamy miejsce wówczas gdy Sąd przekroczy granice oceny swobodnej. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie w granicach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.). Sąd ten wskazał dowody, na podstawie których ustalił stan faktyczny, oraz wyjaśnił którym dowodom i dlaczego nie dał wiary. Jak zostało utrwalone w doktrynie i orzecnictwie, jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd I instancji wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko bowiem w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to tylko wówczas przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona i w konsekwencji Sąd II instancji może zmienić ustalony w ten sposób stan faktyczny. Tymczasem ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie jest prawidłowa, wyciągnięte

zaś wnioski poprawne i logiczne, apelująca zaś nie wskazała skutecznie żadnych nowych dowodów, czy faktów, uzasadniających odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę podniesionych przez niego okoliczności.

Nie wiedzieć czemu apelujący zarzucili Sądowi Rejonowemu oparcie dokonanych ustaleń o zeznania geodety J. K.. Analiza uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wskazuje na to, że Sąd I instancji nie dał wiary twierdzeniom tego świadka o istniejącym w 2009 r. uskoku w przebiegu granicy objętej postępowaniem. Tym samym bezprzedmiotowym jest polemizowanie z ustaleniem przez Sąd Rejonowy nie poczynionym.

Sąd rejonowy miał pełne podstawy do dokonania rozgraniczenia nieruchomości objętych wnioskiem, zgodnie ze wskazaniami zawartymi w opinii biegłej E. M. (1). Sąd Rejonowy przeprowadził obszerną analizę opinii biegłej, z której wynikiem zgadza się Sąd II instancji. Wniosek o zgodności pomiarów z 1976 r. ze stanem posiadania działek Nr (...) z dnia wejścia w życie ustawy uwłaszczeniowej – tj. 4 listopada 1971 r. jest w świetle zgromadzonych dowodów w pełni uzasadniony. Zgodność tą potwierdzają przy tym zdjęcia lotnicze z 1969 r., obrazujące ówczesny stan posiadania, współgrające ze stanem prawnym, wynikającym z operatu (...). Wskazywane w apelacji rozbieżności pomiędzy poszczególnymi operatami zostały przez Sąd Rejonowy w sposób wystarczający omówione i wyjaśniono przyczyny oparcia ustaleń przebiegu granicy o operat (...) z niewielkim wpływem innych operatów na położenie punktów granicznych. Apelujący, powielając w apelacji swe wywody z I instancji, zdaje się nie zrozumieć uzasadnienia Sądu Rejonowego w tym zakresie, opierającego się na ustnej uzupełniającej opinii biegłej z rozprawy z dnia 24 kwietnia 2015 r. Przyznać należy rację Sądowi I instancji, że oparcie ustaleń co do przebiegu granicy na operacie nieistniejącym i na operatach błędnych nie jest możliwe.

Zgłaszając zarzut zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu uczestnicy pośrednio przyznali rację rozumowaniu Sądu Rejonowego. Zgłoszenie takiego zarzutu jest bowiem uzasadnione jedynie wtedy, gdy pierwotny stan prawny – w tym przypadku będący następstwem uwłaszczenia – zostanie zmieniony poprzez wieloletnie posiadanie samoistne, niezgodne z owym stanem prawnym. Tymczasem apelujący i w tym zakresie nie są konsekwentni i bierni dowodowo, nie wykazując, kiedy miało dojść do rozpoczęcia biegu zasiedzenia. Wnioskowanie o przebiegu granicy pomiędzy działkami (...) z przebiegu granicy działki (...) jest nie dość, że niedopuszczalne, to i w żaden sposób nie udowodnione. Niczym nieuzasadnione jest zatem łączenie początku biegu terminu zasiedzenia z budową w 1984 r. linii energetycznej na granicy działek (...). Jedynym uchwytnym momentem początku biegu terminu zasiedzenia jest budowa ogrodzenia. Ponieważ nastąpiło to w 1999 lub 2000 r. do upływu terminu zasiedzenia jeszcze nie doszło. Opieranie zasiedzenia jedynie na ogólnikowych i zawierających przy tym sprzeczności zeznaniach świadków oraz osób zainteresowanych nie jest wystarczającą przesłanką do uwzględnienia zgłoszonego przez uczestników postępowania zarzutu. Ocena wskazanych w apelacji świadków została przeprowadzona przez Sąd I instancji bez przekroczenia opisanych wcześniej reguł, zawartych w art. 233 § 1 k.p.c. i Sąd Okręgowy przyjmując ją za własną.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację